

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie február 2014

I. senát

Nálezy:

spisová značka	I. ÚS 547/2012
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	24. októbra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka, obchodná spoločnosť podnikajúca v oblasti poisťovníctva, namietala porušenie označených práv uznesením krajského súdu.</p> <p>Dňa 30. mája 2007 uzavrela s povinným poistnú zmluvu, na základe ktorej sa povinný zaviazal platiť dohodnuté poistné. Povinný v rozpore s poistnou zmluvou dohodnuté poistné prestal platiť. Sťažovateľka sa v súlade s uzavretou rozhodcovskou doložkou obrátila na Arbitrážny súd Košice (ďalej len „arbitrážny súd“), ktorý rozhodcovským rozsudkom z 8. marca 2010 zaviazal povinného na zaplatenie dlžného poistného vo výške 17,22 € s príslušenstvom.</p> <p>Keďže povinný dlžné poistné v lehote vyplývajúcej z rozhodcovského rozsudku nezaplatil, sťažovateľka podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Súdny exekútor predložil 20. decembra 2010 okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech sťažovateľky. Okresný súd, konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka, uznesením zo 4. apríla 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na výkon exekúcie bez nariadenia pojednávania zamietol.</p> <p>O odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.</p> <p>Podľa sťažovateľky sú rozhodnutia všeobecných súdov arbitrárne a nepreskúmateľné, čo odôvodňuje tým, že všeobecné súdy rozhodli o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bez nariadenia pojednávania a bez poskytnutia možnosti sťažovateľke vyjadriť sa k veci, hoci okresný súd vykonal samostatne nové dokazovanie skutkového stavu, na základe ktorého dospel k opačným právnym záverom ako arbitrážny súd v základnom konaní. Viedlo to k faktickému zrušeniu účinkov rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu sťažovateľky.</p> <p>Popri procesnoprávných pochybeniach sťažovateľka namieta aj právny názor o neplatnosti, resp. neprijateľnosti rozhodcovskej doložky. Táto by mohla byť podľa nej neprijateľná pre hrubý nepomer práv povinnej v rozhodcovskom konaní v porovnaní s právami sťažovateľky, čo však z odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov nevyplýva.</p> <p>Použitie rozhodcovskej zmluvy v spotrebiteľských zmluvách nie je zakázané. Nie každá rozhodcovská doložka je teda automaticky neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Záver o nekalom charaktere rozhodcovskej doložky nevyplýva z jej samotnej existencie, ale z konkrétnych skutkových okolností každého jedného prípadu. V danom prípade však exekučné súdy dostatočne nezistili všetky relevantné skutkové okolnosti, ktoré sťažovateľka vymenúva.</p>

	<p>Navyše, povinný bol pred podpisom poistnej zmluvy na zvláštnom tlačive osobitne poučený a upozornený na možnosť riešiť prípadné spory v rozhodcovskom konaní, pričom tretí subjekt nezávislý od sťažovateľky (tzv. viazaný finančný agent) je povinný pred uzavretím poistenia bez účasti poisťovne informovať spotrebiteľa o podstatných okolnostiach poistného vzťahu. Preto súhlas povinného s rozhodcovskou doložkou mal povahu informovaného súhlasu. Vzhľadom na porušenie označených práv sťažovateľky, čoho dôsledkom bolo nedôsledne a nesprávne vykonávané dokazovanie, všeobecné súdy sa o obsahu osobitného tlačiva s poučením o možnosti zvoliť si rozhodcovské konanie na riešenie sporov ani nemohli dozvedieť.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje napadnuté uznesenie krajského súdu za neodôvodnené a nespreskúmateľné, keďže z neho vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich rozhodnutie prijaté v danej veci krajským súdom.</p> <p>Uznesenie krajského súdu je pritom nevyhnutné hodnotiť v spojitosti s uznesením okresného súdu. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd. Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Navyše, úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.</p> <p>Rovnako ani nespokojnosť sťažovateľky s právnym posúdením veci krajským súdom (a pred ním okresným súdom) sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľka „in concreto“ namietala skutočnosť, že sa nemohla vyjadriť k vykonávanému dokazovaniu zo strany okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o vydaní poverenia súdnemu exekútorovi, ústavný súd predostiera, že z pohľadu „materiálneho“ uvedení možnosť sťažovateľka mala a aj ju využila v rámci ňou podaných opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) a v rozsahu veci primeranom sa s touto jej obranou zaoberali aj vyššie súdy (krajský a najvyšší).</p> <p>Z hľadiska princípu materiálnej pravdy reálny proces v danej veci teda zabezpečil, aby sa všeobecné súdy v rámci inštančného postupu zaoberali aj nosnými dôvodmi uvádzanými sťažovateľkou v tejto sťažnosti, aj keď nie podľa predstáv sťažovateľky, t. j. v rámci konania pred okresným súdom, ale v jeho celostnom priebehu.</p> <p>Ústavný súd preskúmaním právnych záverov krajského súdu nedospel k názoru, že v danej veci sa všeobecný súd dopustil výkladových omylov, ktoré by zakladali rozpor napadnutého uznesenia krajského súdu s obsahom základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie.</p> <p>Ústavný súd považuje za potrebné reagovať aj na námietky sťažovateľky poukazujúce na odlišnosť časti rozhodovacej praxe všeobecných súdov pri rozhodovaní vecne a právne podobných vecí, ako aj na právne názory Ústavného súdu Českej republiky a ústavného súdu.</p> <p>Ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov (a ani zjednocovanie právnych názorov jednotlivých sudcov) a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená najvyššiemu súdu.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej právnej argumentácii. Je pritom vecou (a najmä povinnosťou) vo veci konajúcich všeobecných súdov vysporiadať sa nielen so zákonnosťou, ale aj ústavnosťou svojich rozhodnutí (čl. 144 ods. 1 ústavy).</p> <p>Keďže namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov</p>

a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

K podobnému názoru – ako v tejto veci – ústavný súd dospel aj v konaní o iných obdobných sťažnostiach a na uvedenom názore konajúceho senátu I. ÚS nemení nič ani skutočnosť, že senát II. ÚS rozhodol 10. júla 2013 vo veci sp. zn. II. ÚS 499/2012 inak/opačne, resp. že v niektorých iných prípadoch návrhy sťažovateľky boli eventuálne prijaté na ďalšie konanie.

Totíž senát II. ÚS v tomto opačnom rozhodnutí, ktorým vyhovel sťažovateľke – okrem toho, že ešte krátko predtým 28. februára 2013 vo veci sp. zn. II. ÚS 160/2013 (išlo dokonca o spojené štyri sťažnosti) sťažnosť sťažovateľky v obdobnej veci odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť – rozhodol bez toho, aby zdôvodnil potrebu zmeny doterajšej konštantnej judikatúry a predmetnú vec ani nepredložil podľa § 6 zákona o ústavnom súde plénu ústavného súdu pre účely zjednotenia právnych názorov senátov (k odchylnému právnemu názoru dochádza aj v súvislosti s procesnými rozhodnutiami o odmietnutí sťažností z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti, keďže ide o kvázi meritórne rozhodnutia, pozn.). Preto toto opačné rozhodnutie senátu II. ÚS možno bez ďalšieho považovať za ojedinelé a vybočujúce z inak konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu.

Pri rozhodovaní (nielen) ústavného súdu je potrebné mať na zreteli predovšetkým záujem na stabilite súdnych rozhodnutí. Judikátorne zmeny by sa mali – skôr výnimočne – diať na pozadí zmeny právnej úpravy alebo zmeny spoločenských pomerov a aj to zákonom predvídaným spôsobom (§ 6 zákona o ústavnom súde). Pokiaľ takáto zmena nie je náležite odôvodnená a/alebo neprešla požadovanou zákonnou procedúrou, možno ju považovať za akt jurisdikčnej svojvôle.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nenachádza relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu na jednej strane a sťažovateľkou označenými právami, a preto jej sťažnosti nevyhovel.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu p o r u š e n é n e b o l o .

**Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k nálezu pripája odlišné stanovisko
sudca Milan Ľalík.**

Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti.

Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantiibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom nepripustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevyplatenia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnené obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov.

Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagatelné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy).

Podľa môjho názoru treba dôsledne rozlišovať (ne)platnosť rozhodcovskej zmluvy a jej konsekvencie v podobe možnosti zrušenia vydaného rozhodcovského

rozsudku (vo fair procese v základnom alebo exekučnom konaní) od situácie, kedy rozhodcovská zmluva, resp. doložka vôbec nebola uzavretá. Tento záver celkom zodpovedá zneniu zákona o rozhodcovskom konaní, de facto neakceptuje spotrebiteľom nastavený jednoznačný mechanizmus automatického zrušenia rozhodcovských rozsudkov a vyvodzuje väzbu medzi neplatnosťou (neprijateľnosťou) rozhodcovskej zmluvy (doložky) a právomocou rozhodcov, ktorá vo svojich dôsledkoch vedie k celkom iným riešeniam, než aké pre také situácie predpokladá zákon o rozhodcovskom konaní

Exekučné konanie (exekúcia) predstavuje podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu integrálnu súčasť základného práva na súdnu ochranu), v ktorej sa realizuje (súdne) rozhodnutie vydané v hlavnej veci. Judikatúra ústavného súdu i rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva konštatuje, že do pôsobnosti ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru spadá i exekučné konanie (pozri napr. DMD Group, a. s., proti Slovensku, sťažnosť č. 19334/03, rozsudok z 5. októbra 2010, odsek 47 a 48 a tam citovaná prejudikatúra), a to aj vtedy, ak exekučným titulom je rozhodcovský nález (porov. napr. Regent Company proti Ukrajine, sťažnosť č. 773/03, rozsudok z 3. apríla 2008, ods. 55, 56, 59 a 60).

Z uznesenia okresného súdu vyplýva, že jeho záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky je založený na ustanovení § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia poistnej zmluvy, podľa ktorého sú neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách neplatné. Citované ustanovenie však normuje neplatnosť len ako následok neprijateľnosti zmluvnej podmienky, nevymedzuje však pojem neprijateľnej podmienky.

Inak okresný súd založil svoju argumentáciu v podstate len na ustanoveniach smernice č. 93/13/EHS a na judikatúre Súdneho dvora Európskej únie k nej, avšak bez toho, aby vysvetlil, ako táto smernica a judikatúra priamo účinkuje v horizontálnych právnych vzťahoch. Predpokladom následku – neplatnosti rozhodcovskej doložky v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je predovšetkým kvalifikácia zmluvy, v ktorej je táto doložka obsiahnutá ako v spotrebiteľskej, ako aj zistenie, že takáto doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Dovolím si teda uzavrieť, že ani v danom konkrétnom prípade nebolo rozhodnutie krajského súdu správne. Krajský súd mal preto na odvolanie sťažovateľky rozhodnutie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (podľa § 36 a nasl. Exekučného poriadku), lebo tento súd bez akejkoľvek aktivity povinného či súčinnosti oprávnenej – pozri uznesenie okresného súdu a naň nadväzujúce rozhodnutie krajského súdu, ktoré zamietlo žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie – a bez výslovného zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní toto rozhodnutie považoval za materiálne nevykonateľné. Výsledkom tohto kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu by bola zachovaná možnosť pre oprávneného veriteľa (sťažovateľku) pokračovať v konaní vo veci podľa § 43 citovaného zákona, a tak sa domáhať svojho nároku na súde, pokiaľ by rozhodcovský rozsudok bol z kvalifikovaného dôvodu zrušený a opätovné prerokovanie veci v rozhodcovskom konaní by nebolo možné (pre neplatnosť alebo neprijateľnosť rozhodcovskej doložky), teda aby nedošlo k premlčaniu veriteľovho nároku.

Naproti tomu, pokiaľ budú všeobecné súdy v prípade exekúcie na rozhodcovský rozsudok, ktorý je podľa nich „chybný“ a v dôsledku toho materiálne nevykonateľný, lebo bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (alebo neprijateľnej doložky), postupovať v súlade s napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, teda žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie budú zamietat', veriteľovo právo podať žalobu na príslušnom súde bude premlčané, lebo neexistuje mechanizmus (procesný postup) pre ďalší postup vo veci, a to či už formou postúpenia veci inému príslušnému orgánu na ďalšie konanie, alebo formou klauzuly obdobnej § 19 zákona o rozhodcovskom konaní; zachovanie účinkov podanej žaloby a spočívanie plynutia premlčacej doby tak nie je pre tento prípad nikde zakotvený, preto nezostáva nič iné, než len konštatovať, že také účinky nenastávajú.

Okrem toho je potrebné ešte uviesť, že v prípade postupu predpokladaného napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov vzniká ďalší problém, ktorým je prekážka veci rozhodnutej podľa § 35 zákona o rozhodcovskom konaní (lebo aj „chybný“ rozhodcovský rozsudok stále existuje, pokiaľ nedošlo k jeho zrušeniu), takže

	<p>následné vedenie konania veriteľa proti dlžníkovi na príslušnom súde by mohlo byť pre veriteľa zmarené pre prekážku rei iudicatae či pre potencionálnu námietku premlčania. To vo svojom dôsledku predstavuje nedôvodný a vážny zásah do veriteľových majetkových práv (dokonca ide o denegatio iustitiae) dosahujúcich svojou intenzitou okrem porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nepochybne aj porušenie jeho práv garantovaných čl. 20 ústavy a čl. 1 ods. 1 Dodatočného protokolu k dohovoru.</p> <p>Preto som presvedčený o tom, že ústavný súd mal v tejto veci uplatniť svoju kasačnú právomoc, lebo výsledok konania pred všeobecnými súdmi je zjavným excesom, a teda popretím účelu a funkcie súdnej ochrany práv vo vzťahu k veriteľovi. Inými slovami, som presvedčený, že označené základné práva sťažovateľky neboli napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov vôbec ochránené.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, I. ÚS 359/2012, I. ÚS 332/2012, IV. ÚS 461/2012, II. ÚS 160/2013, III. ÚS 264/2012, III. ÚS 595/2012, III. ÚS 433/2013, III. ÚS 455/2013, II. ÚS 499/2012

spisová značka	I. ÚS 38/2013
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	24. októbra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka, obchodná spoločnosť podnikajúca v oblasti poisťovníctva, namietala porušenie označených práv postupom a uznesením krajského súdu.</p> <p>Dňa 25. mája 2007 uzavrela s povinnou poisťňou zmluvu, na základe ktorej sa povinná zaviazala platiť dohodnuté poistné. Povinná v rozpore s poisťňou zmluvou dohodnuté poistné prestala platiť. Sťažovateľka sa v súlade s uzavretou rozhodcovskou doložkou obrátila na arbitrážny súd, ktorý rozhodcovským rozsudkom z 8. marca 2010 zaviazal povinnú na zaplatenie dlžného poistného vo výške 26,99 € s príslušenstvom.</p> <p>Keďže povinná dlžné poistné v lehote vyplývajúcej z rozhodcovského rozsudku nezaplatila, sťažovateľka podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Súdny exekútor predložil 12. novembra 2012 okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech sťažovateľky. Okresný súd konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka uznesením z 19. januára 2011 žiadosť súdneho exekútora bez nariadenia pojednávania zamietol.</p> <p>O odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.</p> <p>Podľa sťažovateľky sú rozhodnutia všeobecných súdov arbitrárne a nepreskúmateľné, čo odôvodňuje tým, že všeobecné súdy rozhodli o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bez nariadenia pojednávania a bez poskytnutia možnosti sťažovateľke vyjadriť sa k veci, hoci okresný súd vykonal samostatne nové dokazovanie skutkového stavu, na základe ktorého dospel k opačným právnym záverom ako arbitrážny súd v základnom konaní. Viedlo to k faktickému zrušeniu účinkov rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu sťažovateľky.</p> <p>Sťažovateľka ďalej poukazuje na dnes už zrušené ustanovenie § 253 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého predseda senátu v exekučnom konaní nariadil pojednávanie, len ak to považoval za potrebné alebo ak to ustanovil zákon.</p> <p>Toto ustanovenie slúžilo exekučným súdom ako procesný podklad na nenariadenie pojednávania. Súčasné znenie Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku takéto ustanovenie nemá. Exekučný súd je preto podľa názoru sťažovateľky povinný na vykonanie dokazovania nariadiť pojednávanie.</p> <p>Popri procesnoprávných pochybeniach sťažovateľka namieta aj právny názor</p>

	<p>o neplatnosti, resp. neprijateľnosti rozhodcovskej doložky. Táto by mohla byť podľa nej neprijateľná pre hrubý nepomer práv povinnej v rozhodcovskom konaní v porovnaní s právami sťažovateľky, čo však z odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov nevyplýva. Použitie rozhodcovskej zmluvy v spotrebiteľských zmluvách nie je zakázané. Nie každá rozhodcovská doložka je teda automaticky neprijateľnou zmluvnou podmienkou.</p> <p>Záver o nekalom charaktere rozhodcovskej doložky nevyplýva z jej samotnej existencie, ale z konkrétnych skutkových okolností každého jedného prípadu. V danom prípade však exekučné súdy dostatočne nezistili všetky relevantné skutkové okolnosti, ktoré sťažovateľka vymenúva.</p> <p>Navyše, povinná bola pred podpisom poistnej zmluvy na zvláštnom tlačive osobitne poučená a upozornená na možnosť riešiť prípadné spory v rozhodcovskom konaní, pričom tretí subjekt nezávislý od sťažovateľky (tzv. viazaný finančný agent) je povinný pred uzavretím poistenia bez účasti poisťovne informovať spotrebiteľa o podstatných okolnostiach poistného vzťahu. Preto súhlas povinnej s rozhodcovskou doložkou mal povahu informovaného súhlasu.</p> <p>Vzhľadom na porušenie označených práv sťažovateľky, čoho dôsledkom bolo nedôsledne a nesprávne vykonávané dokazovanie, všeobecné súdy sa o obsahu osobitného tlačiva s poučením o možnosti zvoliť si rozhodcovské konanie na riešenie sporov ani nemohli dozvedieť.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje napadnuté uznesenie krajského súdu za neodôvodnené a nespreskúmateľné, keďže z neho vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich rozhodnutie prijaté v danej veci krajským súdom.</p> <p>Uznesenie krajského súdu je pritom nevyhnutné hodnotiť v spojitosti s uznesením okresného súdu. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd. Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Navyše, úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.</p> <p>Rovnako ani nespokojnosť sťažovateľky s právnym posúdením veci krajským súdom (a pred ním okresným súdom) sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľka „in concreto“ namietala skutočnosť, že sa nemohla vyjadriť k vykonávanému dokazovaniu zo strany okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o vydaní poverenia súdnemu exekútorovi, ústavný súd predostiera, že z pohľadu „materiálneho“ uvedenú možnosť sťažovateľka mala a aj ju využila v rámci ňou podaných opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) a v rozsahu vecí primeranom sa s touto jej obranou zaoberali aj vyššie súdy (krajský súd a najvyšší súd).</p> <p>Z hľadiska princípu materiálnej pravdy reálny proces v danej veci teda zabezpečil, aby sa všeobecné súdy v rámci inštančného postupu zaoberali aj nosnými dôvodmi uvádzanými sťažovateľkou v tejto sťažnosti, aj keď nie podľa predstáv sťažovateľky, t. j. v rámci konania pred okresným súdom, ale v jeho celostnom priebehu.</p> <p>Ústavný súd preskúmaním právnych záverov krajského súdu nedospel k názoru, že v danej veci sa všeobecný súd dopustil výkladových omylov, ktoré by zakladali rozpor napadnutého uznesenia krajského súdu s obsahom základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie.</p> <p>Ústavný súd považuje za potrebné reagovať aj na námietky sťažovateľky poukazujúce na odlišnosť časti rozhodovacej praxe všeobecných súdov pri rozhodovaní</p>

vecne a právne podobných vecí, ako aj na právne názory Ústavného súdu Českej republiky a ústavného súdu.

Ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov (a ani zjednocovanie právnych názorov jednotlivých sudcov) a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená najvyššiemu súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej právnej argumentácii. Je pritom vecou (a najmä povinnosťou) vo veci konajúcich všeobecných súdov vysporiadať sa nielen so zákonnosťou, ale aj ústavnosťou svojich rozhodnutí (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Keďže namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

K podobnému názoru – ako v tejto veci – ústavný súd dospel aj v konaní o iných obdobných sťažnostiach a na uvedenom názore konajúceho senátu I. ÚS nemení nič ani skutočnosť, že senát II. ÚS rozhodol 10. júla 2013 vo veci sp. zn. II. ÚS 499/2012 inak/opačne, resp. že v niektorých iných prípadoch návrhy sťažovateľky boli eventuálne prijaté na ďalšie konanie.

Totíž senát II. ÚS v tomto opačnom rozhodnutí, ktorým vyhovel sťažovateľke – okrem toho, že ešte krátko predtým 28. februára 2013 vo veci sp. zn. II. ÚS 160/2013 (išlo dokonca o spojené štyri sťažnosti) sťažnosť sťažovateľky v obdobnej veci odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť – rozhodol bez toho, aby zdôvodnil potrebu zmeny doterajšej konštantnej judikatúry a predmetnú vec ani nepredložil podľa § 6 zákona o ústavnom súde plénu ústavného súdu pre účely zjednotenia právnych názorov senátov (k odchýlnemu právnemu názoru dochádza aj v súvislosti s procesnými rozhodnutiami o odmietnutí sťažností z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti, keďže ide o kvázi meritórne rozhodnutia, pozn.).

Preto toto opačné rozhodnutie senátu II. ÚS možno bez ďalšieho považovať za ojedinelé a vybočujúce z inak konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu. Pri rozhodovaní (nielen) ústavného súdu je potrebné mať na zreteli predovšetkým záujem na stabilite súdnych rozhodnutí. Judikátorne zmeny by sa mali – skôr výnimočne – diať na pozadí zmeny právnej úpravy alebo zmeny spoločenských pomerov a aj to zákonom predvídaným spôsobom (§ 6 zákona o ústavnom súde). Pokiaľ takáto zmena nie je náležite odôvodnená a/alebo neprešla požadovanou zákonnou procedúrou, možno ju považovať za akt jurisdikčnej svojvôle.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nenachádza relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu na jednej strane a sťažovateľkou označenými právami, a preto jej sťažnosti nevyhovel.

Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu a postupom, ktorý mu predchádzal, p o r u š e n é n e b o l o .

Odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka

Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niest' žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavru akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľ a z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti.

Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantiibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi,

ktorému inak reálne hrozí riziko nevyváženia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnené obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov.

Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagateľné spory tak zahltia všetky sudy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy).

Podľa môjho názoru treba dôsledne rozlišovať (ne)platnosť rozhodcovskej zmluvy a jej konsekvencie v podobe možnosti zrušenia vydaného rozhodcovského rozsudku (vo fair procese v základnom alebo exekučnom konaní) od situácie, kedy rozhodcovská zmluva, resp. doložka vôbec nebola uzavretá.

Tento záver celkom zodpovedá zneniu zákona o rozhodcovskom konaní, de facto neakceptuje spotrebiteľom nastavený jednoznačný mechanizmus automatického zrušenia rozhodcovských rozsudkov a vyvodzuje väzbu medzi neplatnosťou (neprijateľnosťou) rozhodcovskej zmluvy (doložky) a právomocou rozhodcov, ktorá vo svojich dôsledkoch vedie k celkom iným riešeniam, než aké pre také situácie predpokladá zákon o rozhodcovskom konaní.

Exekučné konanie (exekúcia) predstavuje podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu integrálnu súčasť základného práva na súdnu ochranu, v ktorej sa realizuje (súdne) rozhodnutie vydané v hlavnej veci. Uvedená judikatúra ústavného súdu i rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva konštatuje, že do pôsobnosti ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru spadá i exekučné konanie (pozri napr. DMD Group, a. s., proti Slovensku, sťažnosť č. 19334/03, rozsudok z 5. októbra 2010, odsek 47 a 48 a tam citovaná prejudikatúra), a to aj vtedy, ak exekučným titulom je rozhodcovský nález (porov. napr. Regent Company proti Ukrajine, sťažnosť č. 773/03, rozsudok z 3. apríla 2008, ods. 55, 56, 59 a 60).

Z uznesenia okresného súdu vyplýva, že jeho záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky je založený na ustanovení § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia poistnej zmluvy, podľa ktorého sú neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách neplatné. Citované ustanovenie však normuje neplatnosť len ako následok neprijateľnosti zmluvnej podmienky, nevymedzuje však pojem neprijateľnej podmienky. Inak okresný súd založil svoju argumentáciu v podstate len na ustanoveniach smernice č. 93/13/EHS a na judikatúre Súdneho dvora Európskej únie k nej, avšak bez toho, aby vysvetlil, ako táto smernica a judikatúra priamo účinkuje v horizontálnych právnych vzťahoch. Predpokladom následku – neplatnosti rozhodcovskej doložky v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je predovšetkým kvalifikácia zmluvy, v ktorej je táto doložka obsiahnutá ako v spotrebiteľskej, ako aj zistenie, že takáto doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Dovolím si teda uzavrieť, že ani v danom konkrétnom prípade nebolo rozhodnutie krajského súdu správne. Krajský súd mal preto na odvolanie sťažovateľky rozhodnutie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (podľa § 36 a nasl. Exekučného poriadku), lebo tento súd bez akejkoľvek aktivity povinného či súčinnosti oprávnenej – pozri uznesenie okresného súdu a naň nadväzujúce rozhodnutie krajského súdu, ktoré zamietlo žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie – a bez výslovného zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní toto rozhodnutie považoval za materiálne nevykonateľné. Výsledkom tohto kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu by bola zachovaná možnosť pre oprávneného veriteľa (sťažovateľku) pokračovať v konaní vo veci podľa § 43 citovaného zákona, a tak sa domáhať svojho nároku na súde, pokiaľ by rozhodcovský rozsudok bol z kvalifikovaného dôvodu zrušený a opätovné prerokovanie veci v rozhodcovskom konaní by nebolo možné (pre neplatnosť alebo neprijateľnosť rozhodcovskej doložky), teda aby nedošlo k premlčaniu veriteľovho nároku.

Naproti tomu, pokiaľ budú všeobecné sudy, v prípade exekúcie na rozhodcovský rozsudok, ktorý je podľa nich „chybný“ a v dôsledku toho materiálne nevykonateľný, lebo bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (alebo neprijateľnej doložky), postupovať v súlade s napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, teda žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie budú zamietat', veriteľovo právo podať žalobu na príslušnom súde bude premlčané, lebo neexistuje

	<p>mechanizmus (procesný postup) pre ďalší postup vo veci, a to či už formou postúpenia veci inému príslušnému orgánu na ďalšie konanie, alebo formou klauzuly obdobnej § 19 zákona o rozhodcovskom konaní; zachovanie účinkov podanej žaloby a spočívanie plynutia premlčacej doby tak nie je pre tento prípad nikde zakotvený, preto nezostáva nič iné, než len konštatovať, že také účinky nenastávajú.</p> <p>Okrem toho je potrebné ešte uviesť, že v prípade postupu predpokladaného napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov vzniká ďalší problém, ktorým je prekážka veci rozhodnutej podľa § 35 zákona o rozhodcovskom konaní (lebo aj „chybný“ rozhodcovský rozsudok stále existuje, pokiaľ nedošlo k jeho zrušeniu), takže následné vedenie konania veriteľa proti dlžníkovi na príslušnom súde by mohlo byť pre veriteľa zmarené pre prekážku rei iudicatae či pre potencionálnu námietku premlčania. To vo svojom dôsledku predstavuje nedôvodný a vážny zásah do veriteľových majetkových práv (dokonca ide o denegatio iustitiae) dosahujúcich svojou intenzitou okrem porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nepochybne aj porušenie jeho práv garantovaných čl. 20 ústavy a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru.</p> <p>Preto som presvedčený o tom, že ústavný súd mal v tejto veci uplatniť svoju kasačnú právomoc, lebo výsledok konania pred všeobecnými súdmi je zjavným excesom, a teda popretím účelu a funkcie súdnej ochrany práv vo vzťahu k veriteľovi. Inými slovami, som presvedčený, že označené základné práva sťažovateľky neboli napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov vôbec ochránené.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, I. ÚS 359/2012, I. ÚS 332/2012, IV. ÚS 461/2012, II. ÚS 160/2013, III. ÚS 264/2012, III. ÚS 595/2012, III. ÚS 433/2013, III. ÚS 455/2013, II. ÚS 499/2012

spisová značka	I. ÚS 493/2013
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	22. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p> <p>čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu.</p> <p>Z obsahu sťažnosti, jej doplnenia a predložených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa podanou žalobou doručenu okresnému súdu domáhala určenia, že je vlastníčkou bližšie identifikovanej športovej haly. Určovacia žaloba smerovala proti ostatnej – v katastri nehnuteľnosti evidovanej – vlastníčke sťažovateľke, ktorá toto vlastníctvo získala kúpou (v rozsahu 1/50-iny) a následne v rámci skoršie prebiehajúceho exekučného konania vedeného na okresnom súde, a to na základe uznesenia (schválením nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 49/50-in).</p> <p>Okresný súd rozsudkom čiastočne žalobe vyhovel, keď určil, že sťažovateľka je spoluvlastníčkou športovej haly v rozsahu 1/50-iny. Vo zvyšku žalobu zamietol a zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Na odvolanie sťažovateľky (v rozsahu zamietajúceho výroku okresného súdu, pozn.) krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňový rozsudok.</p> <p>Súdne konaniu vyššie uvedenému predchádzali:</p> <p>(i) konanie vedené na okresnom súde v rámci ktorého združenie (ďalej SZTK) proti sťažovateľke a stolnotenisovému klubu domáhalo určenia, že je vlastníkom spornej športovej haly. V predmetnom konaní všeobecné súdy najskôr žalobe SZTK vyhovelí a uvedené rozhodnutia sa neskôr stali predmetom prieskumu ústavného súdu (na základe sťažnosti podanej sťažovateľkou, pozn.). Ústavný súd svojím náležením č. k. III. ÚS 260/07-29 z 13. decembra 2007 inter alia zrušil potvrdzujúci rozsudok krajského súdu, keď v podstate dal za pravdu sťažovateľke v tom, že jej vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti (športovej hale) po zániku ČSZTV (30. júna 1990, pozn.) svedčí.</p>

	<p>Následne krajský súd uznesením zrušil meritórne prvostupňové rozhodnutie a zároveň potvrdil nariadené predbežné opatrenie, ktorým okresný súd vyslovil pre ostatného vlastníka spornej nehnuteľnosti –obchodnej spoločnosti G.– zákaz prevodu nehnuteľnosti, ako aj iných zásahov do nej. V ďalšom konaní pred okresným súdom najskôr žalobca (SZTK) navrhol zmenu účastníkov na strane žalobcu, t. j. aby na jeho miesto nastúpila spoločnosť G, ktorá však s navrhovanou zmenou nesúhlasila, a preto tento návrh žalobcu okresný súd zamietol. Následne žalobca (SZTK) zobral návrh späť, s ktorým však sťažovateľka (žalovaná) nesúhlasila poukazujúc na právne záväzný názor ústavného súdu v jeho náleze. Okresný súd v ostatnom uznesení konanie zastavil argumentujúc (pre zmeny vo vlastníckych vzťahoch, pozn.) nedostatkom naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu, ako aj skutočnosťou, že sťažovateľka sa samostatnou žalobou domáha určenia vlastníctva už voči spoločnosti G.</p> <p>(ii) exekučné konanie vedené na okresnom súde a pred súdnym exekútorom, v rámci ktorého sa oprávnený domáhal od spoločnosti S. vymoženía sumy 5 000 000 Sk (neskôr zníženej o 1 500 000 Sk); uvedený exekučný titul vyplýval z notárskej zápisnice zo 14. septembra 2007. Súdny exekútor 13. marca 2008 vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti (športovej haly) a termín dražby bol určený na 15. máj 2008. Ešte pred vykonaním dražby sa na exekútorsky úrad dostavil oprávnený [ako konateľ spoločnosti G., ktorá sa na základe kúpnej zmluvy zo 6. februára 2008 (zavkladovanej do katastra 6. marca 2008) stala spoluvlastníčkou predmetnej športovej haly v rozsahu 1/50-iny] a zložil sumu draženej nehnuteľnosti, v dôsledku čoho okresný súd uznesením schválil nadobudnutie zvyšného spoluvlastníckeho podielu (49/50-in) draženej nehnuteľnosti (športovej haly) v prospech spoločnosti G. Následne okresný súd na návrh oprávneného z 18. apríla 2008 prebiehajúce exekučné konanie uznesením z 22. apríla 2008 zastavil.</p> <p>(iii) konanie vedené na okresnom súde, v rámci ktorého okresný súd predbežným opatrením – uznesením z 9. novembra 2007 súdnemu exekútorovi zakázal [§ 134 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „exekučný poriadok“)] vykonať dražbu nehnuteľnosti (športovej haly) až do skončenia konania pred ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 260/2007. Krajský súd na odvolanie exekútorov a odporcu v tejto časti uznesením z 24. januára 2008 zmenil nariadené predbežné opatrenie tak, že návrh na jeho vydanie zamietol v podstate z dôvodu, že prebiehajúce konanie pred ústavným súdom nie je dôvodom na jeho vydanie.</p>
ratio decidendi	<p>V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami a názormi účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.</p> <p>Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.</p> <p>Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení predovšetkým exekučného poriadku, Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka, ako aj zákonného ustanovenia o potvrdení vecnej správnosti prvostupňového rozsudku odvolacím súdom je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné</p>

a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv.

Ústavný súd okolnostiam danej veci podobné prípady už riešil. V súvislosti s vecou sp. zn. II. US 289/08 (pozri rozhodnutie uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2008 pod č. 21/2008) vyslovil:

«Ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t. j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností, a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto svojho práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol do okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník.

Skutočný vlastník exekuvanej nehnuteľnosti, ktorý sa voči povinnému z exekúcie nedomáhal ochrany svojho vlastníckeho práva pred jej predajom, sa môže od oprávneného v exekúcii domáhať vydania výťažku z predaja tejto veci ako náhrady za odňatie jej práva k vydraženej veci. Táto osoba sa však nemôže domôcť samotného vydania exekuvanej veci od vydražiteľa, ktorý sa stal jej vlastníkom zákonným spôsobom, navyše odobreným rozhodnutím štátu (schválenie udelenia príklepu), ktorý sa spomedzi spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva upravených v § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje za „privilegovaný“ (prioritný) spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva majúci prednosť pred vlastníckym právom nadobudnutým iným, zákonom predvídaným spôsobom.

Ak sa skutočný vlastník exekuvanej veci nemohol domôcť svojho vlastníckeho práva k nej v dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu alebo súdneho exekútora, môže sa domáhať proti týmto subjektom náhrady škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku.»

Uvedené závery týkajúce sa účinkov rozhodnutia, ktorým bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep vydražiteľovi nehnuteľnosti, podľa názoru ústavného súdu primerane platia aj pre nadobudnutie spolu/vlastníctva v prebiehajúcom exekučnom konaní postupom podľa § 166 Exekučného poriadku, teda in concreto aj pre exekučné rozhodnutie okresného súdu o schválení nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosti sťažovateľky v tejto časti vo vzťahu ku krajskému súdu nevyhovieť.

Keďže sťažovateľka namietala porušenie svojich práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom dodatkového protokolu, ktorý mal byť podľa nej taktiež porušený.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľkiných práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru.

Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy.

V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahrádzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie,

	<p>ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.</p> <p>Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 1 dodatkového protokolu nedôvodná, a preto aj v tejto časti sťažnosti nevyhovel.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu porušené neboli.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: II. ÚS 289/08, II. ÚS 159/07, IV. ÚS 116/05

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	I. ÚS 551/2013
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	22. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o určenia príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matke, ktoré začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium „zložitost' veci“, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade ide o konanie s cudzím prvkom, čo signalizuje určitý stupeň skutkovej zložitosti konania, čo podľa ústavného súdu malo vplyv na plynulosť procesných úkonov okresného súdu. Pokiaľ ide o posúdenie právnej zložitosti veci, podľa názoru ústavného súdu konanie vo veciach určenia príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matke nie je konaním, ktoré je právne zložitá, pretože metodika postupu všeobecných súdov v týchto veciach je dostatočne jasná a podporená stabilizovanou judikatúrou. Ku skutkovej a právnej zložitosti veci je potrebné napokon ešte uviesť, že ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti netvrdil, že by napadnuté konanie malo byť osobitne právne alebo skutkovo zložitá.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd zistil, že k predĺženiu napadnutého konania prispela doručením neperfektného návrhu na začatie konania okresnému súdu v októbri 2009, ktorý bol upresnený a doplnený až podaním doručeným v máji 2010. V ďalšom posudzovanom období ústavný súd nezistil v správaní sťažovateľky žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali konštatovanie o ich vplyve na plynulosť konania okresného súdu.</p> <p>3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu z hľadiska posudzovania, či v právnej veci sťažovateľky došlo k zbytočným priet'ahom.</p> <p>O neefektívnosti postupu okresného súdu svedčí skutočnosť, že od mája 2010 do septembra 2010 bola jeho činnosť zameraná na zisťovanie, či odporca bude v konaní zastúpený rovnakým právnym zástupcom ako v poručenskom konaní vedenom okresným súdom, pričom perfektná plná moc na zastupovanie odporcu bola okresnému súdu doručená až júna 2011.</p> <p>Postup okresného súdu bol poznačený aj nesústredenost'ou, pokiaľ pojednávanie nariadené na december 2010 bolo zrušené z dôvodu chybného založenia súdneho spisu, a preto nebolo možné vykonať všetky úkony súvisiace s jeho prípravou, čo bolo dôvodom jeho odročenia na február 2011. Uvedené pojednávanie bolo súčasne prvým</p>

	uskutočneným pojednávaním vo veci po 16 mesiacoch od podania návrhu. <u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené boli.</u> <u>Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 565/2013
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	22. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietali porušenie označených práv postupom okresného súdu v trestnom konaní, ktoré začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je trestnoprávne konanie o obžalobe proti obžalovanému, ktorého účastníkom v zákonom vymedzenom rozsahu je tiež sťažovateľka ako poškodená osoba.</p> <p>Posudzované konanie sa začalo na okresnom súde v januári 2010, teda pred viac ako štyrmi rokmi. Ústavný súd zistil, že celková dĺžka predmetného konania pred okresným súdom bola čiastočne spôsobená skutkovo-procesnými okolnosťami (rozsiahla trestná činnosť, zabezpečovanie svedkov). Celková dĺžka tohto konania však bola podľa názoru ústavného súdu poznačená predovšetkým postupom okresného súdu v tejto veci.</p> <p>2. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil okolnosť, ktorou by sťažovateľka prispela k prieťahom v konaní. Naopak, opakovane sa domáhala odstránenia prieťahov v konaní.</p> <p>3. Podľa zistenia ústavného súdu bolo konanie v predmetnej veci poznačené viacerými obdobiami nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti okresného súdu. V tejto súvislosti nemožno akceptovať ani mechanické čakanie okresného súdu na vyriešenie inej trestnej veci pred špecializovaným súdom, pretože zákonno-procesné inštrumentárium poskytuje aj pre podobné situácie efektívne spôsoby ústavne konformného prístupu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že okresný súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u> <u>Okresnému súdu Bratislava prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 600 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 569/2013
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené

dátum rozhodnutia	22. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v civilnom konaní, ktoré začalo v roku 1998.
ratio decidendi	<p>1. Konanie o zaplatenie istiny s príslušenstvom nehodnotil ako právne a skutkovo zložité. Zákonný sudca v postupe prejavil váhavosť a nerozhodnosť a uspokojili sa s formalizovaným postupom, znášal prietahy v konaní.</p> <p>2. Sťažovateľ čiastočne prispel k zbytočným prietahom v konaní tým, že na označenej adrese nepreberal opakovane zásielky súdu a opakovane ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní.</p> <p>3. Ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu už len z dôvodu celkového trvania tohto konania (16 rokov) došlo u sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Podstatnou v okolnostiach danej veci je skutočnosť, že vec sťažovateľa ako taká nebola do času rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončená. Uvedenú dĺžku konania nemožno v rozumnej miere ospravedlniť žiadnymi relevantnými okolnosťami tohto prípadu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietahov.</u> <u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 6 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 688/2013
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	22. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označeného práva postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie peňažnej sumy, ktoré začalo v roku 2012.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania, v ktorom sa sťažovateľ ako navrhovateľ domáha voči odporkyni zaplatenia sumy 77 350 Sk, t. j. 2 567,55 € z titulu odmeny za poskytnuté právne služby, nie je možné hodnotiť po skutkovej ani právnej stránke za zložitý.</p> <p>2. Ústavný súd v posudzovanom konaní vedenom okresným súdom nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľ mohol prispieť ku vzniku prietahov v posudzovanom konaní.</p> <p>3. Ústavný súd sa po oboznámení s doterajším priebehom posudzovaného konania konštatuje, že posudzované konanie, ktoré v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu trvalo viac ako 5 rokov, nebolo právoplatne ukončené a z priebehu konania vyplývajúceho z obsahu príslušného súdneho spisu je zrejmé, že vo veci sa neuskutočnilo jediné pojednávanie, na ktorom by bola vec meritórne prerokovaná. Ústavný súd ďalej konštatuje, že postup okresného súdu v posudzovanom konaní charakterizujú opakované prietahy prejavujúce sa v dlhých časových odstupoch medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu, ako aj v neefektívnych úkonoch.</p>

	<p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 707/2013
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	5. februára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Keďže sťažovateľ v napadnutom konaní dosiaľ nevystupoval ako účastník konania a jeho účastníctvo na strane oprávneného je sporné, uvedené zistenia viedli ústavný súd k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené nebolo.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené nebolo.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracoval: JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.